

Tässä olisi ensimmäinen jakamani teksti. Kyseessä on fantasiaromaanin prologi. Romaani on ensimmäinen jota olen lähtenyt työstämään. Tällä hetkellä valmiina n. 10 luvun raakaversiot. Toivoisin palautetta ja rakentavaa kritiikkiä hahmoista, kirjoittamisestani ja tekstistä muutenkin. Valoa! Oliko se unta vai näkikö hän oikeasti valoa. Galvin ei ollut varma milloin hän oli unessa ja milloin hereillä. Valo tuli kokoajan lähemmäksi. Vai kulkiko hän valoa kohti? ”Näettekö tekin tuon?” hän kysyi muilta. Jared vastasi myöntävästi. Hänenkin äänestään pystyi kuulemaan hämmästyksen pilkkopimeässäkin. ”Ovatko kaikki vielä mukana?” Galvin kysyi. Maram ja Karam vastasivat myöntävästi. Kaikki neljä olivat edelleen mukana. Galvin yritti miettiä, kuinka kauan he olivat kulkeneet pimeässä luolassa. Varmasti ainakin viikon, mutta hän oli mennyt sekaisin päivissä jo kauan sitten. Heillä oli aluksi soihtuja, mutta ne sammuiivat muutaman päivän jälkeen. Ruoka onneksi oli riittänyt ja kosteasta luolasta löytyi helposti vettä. Hänellä ei ollut ollut aavistustakaan kuinka pitkä luola olisi. Eväät eivät riittäisi paluumatkalle. Heidän täytyisi yrittää pyydystää luolassa asuvia rottia, kun palaisivat takaisin. Neljän miehen retkikunta oli lähtenyt Neemikin yliopistosta kuukausia aiemmin tutkiakseen pohjoisen ylittämättömiä suuria vuoria. Vuoret olivat kiehtoneet Galvinia hänen koko ikänsä. Mitä niiden takana on? Miksi kukaan niitä ylittämään lähtenyt ei koskaan palannut? Vain hänen ystävänsä Jared oli suostunut lähtemään tälle matkalle. He olivat yhdessä pyytäneet Komentaja Rellewiltä sotilaita suojakseen matkaa varten, mutta Rellew oli määrännyt vain kaksi. Sotilaat olivat kaksoset Karam ja Maram. Molemmat olivat vahvan näköisiä, mutta vanhoja miehiä. Galvin odotti innolla paluuta Neemikiin ja komentajan ilmeen näkemistä, kun hän toisi tietoa vuorten takaa. Vuorten yli oli yritetty kiivetä monta kertaa, mutta ne olivat petollisia. Vuorilla sanottiin myös asuvan jättiläisiä, ihmisen kokoisia hämähäkkejä ja muita hirveitä otuksia. Galvinista ne olivat vain rahvaan satuja. Vuorten yli oli vaikea ellei mahdotonta kiivetä, mutta Galvin oli löytänyt tien. Oikeastaan Jared löysi sen sattumalta, kun he olivat peseytymässä vuorten vieressä olevalla suurella järvellä. Jared oli uinut hiukan kauemmas rannassa ja sukellellut kun hän huomasi veden alla olevan luolan. Hän oli huutanut rannalla olevalle Galvinille ja kutsunut häntä katsomaan luolaan. Luola lähti pian nousemaan ylöspäin ja he nousivat pintaan. He huomasivat että luola jatkui kallion takana. He neuvottelivat pitkään siitä mistä heidän olisi viisainta kulkea. Karam ja Maram eivät olisi halunneet lähteä luolaan. Heille retki oli vain poikkeuksellisen tylsä komennus, jolta he halusivat pian pois. He tutkivat luolaan ja yrittivät selvittää mihin se johti, mutta luola vain jatkui ja jatkui. Lopulta he keräsivät tavaransa, metsästivät lihaa ja lähtivät matkaan. Onneksi Galvin oli ottanut muutaman soihdun mukaan. He joutuivat tosin odottamaan ensimmäisen päivän soihtujen kuivumista ja kulkivat ilman valoa. Lopulta soihdut paloivat loppuun ja valo oli taas kadonnut. He olivat nukkuneet huopiin kääriytyneinä kylmää ja märkää kiveä vasten. Galvin ei ollut ikinä nukkunut muualla kuin omassa sängyssään. Hän nukkui vain pieniä pätkiä ja oli jatkuvasti väsynyt. Hän ei ollut enää nuori vaikkei ollutkaan yhtä vanha kuin kaksoset ja Jared. Matkallelähtöpäivänä hän oli täyttänyt 39 vuotta. Hänestä tuntui, että hän oli vanhentunut muutaman kuukauden aikana vuosikymmenen. Pimeydessä hän ei tiennyt milloin oli päivä ja milloin yö, joten päiviä oli ollut mahdoton laskea. Oliko mennyt viikkoja vai peräti kuukausia? Hän oli laskenut ruuan riittävän kolmeksi viikoksi ennen luolaan lähtöä joten kuukautta he eivät olleet voineet matkata. Hänen jalkojaan särki ja pakotti. Ne olivat kokoajan märät ja niissä oli useita haavoja. Myös Galvinin vaatteet olivat märät hiestä ja vedestä ja ne olivat liimautuneet kiinni hänen ihoonsa. Jaredilla ja kaksosilla oli vielä vaikeampaa. He olivat vanhempia ja heikompia. Galvin mietti kuinka he pääsisivät takaisin. Ruoka loppuisi kesken eivätkä heidän ruumiinsa kestäisi samaa matkaa uudelleen. Galvin alkoi jo uskoa, että valo oli todellista. Se häikäisi ja satutti hänen silmiään. Jo

kauan Galvin oli pelännyt, että luola ei loppuisi milloinkaan tai se ei johtaisi mihinkään. Jos he olisivat yhtäkkiä törmänneet seinään, josta ei pääsisi enää eteenpäin, Galvin oli varma että he kaikki olisivat kaatuneet maahan ja kuolleet siihen paikkaan. Mutta jumalat olivat olleet armollisia. Mikäli he olivat olemassa. Galvin oli tiedemies ja oli aina ollut epäileväinen jumalten suhteen. Hän uskoi ensisijaisesti vain siihen mitä pystyi havaitsemaan. Jugendiin Galvin uskoi, koska hänestä oli niin paljon mainintoja muinaisen Neisgardin imperiumin kirjoissa. Hän oli lukenut myös Jugendin kirjan ja sen opetukset eivät olleet hänestä huonoja vaikka ne olikin kirjoittanut ihminen eikä jumala. Miehet astuivat ulos luolasta ja Galvin istui luolan suulla olevalle kivelle. Hän halusi hypellä ilosta ja nauraa, mutta oli liian väsynyt. Hän katsoi tovereitaan ja kauhistui. He olivat riutuneita eikä heitä ollut enää tunnistaa samoiksi miehiksi, jotka hänen kanssaan olivat lähteneet. ”Näytät hirveältä” sanoi Jared katsoessaan Galvinia. ”Olet kuin kävelevä kuollut.” Galvin naurahti ja odotti, että hänen silmänsä tottuisivat valoon. Hän katseli ympärilleen ja näki, että luolan suu oli korkealla laakson yläpuolella. Pienessä laaksossa kasvoi pensaita ja muutamia puita. Oli kylmä ja kolea syyspäivä. Levätyään hetken miehet lähtivät laskeutumaan hitaasti laaksoon. Galvin keräsi puita nuotiota varten, kun muut lepäsivät. He lämmittelivät illan nuotiolla ja söivät viimeisiä eväitä. Galvin käpertyi huopaansa nuotion viereen ja nukahti. Hän nukkui paremmin kuin aikoihin. Tuntui taivaalliselta herätä kuivan ja lämpimän huovan alta. Galvin ei jaksanut heti nousta eikä kukaan muukaan. Noustuaan he keskustelivat ja nauroivat yhdessä aamiaisen äärellä. He täyttivät vesileilinsä läheisestä purosta ja jatkoivat matkaa laakson läpi. Laakso ei ollutkaan niin pieni kuin miltä se oli näyttänyt. Se jatkui jatkumistaan heidän kävellessään auringonlaskuun asti. Metsä tiheni illan tullen, mutta yhtäkkiä he alkoivat nähdä ympärillään jotain kummallista. Metsä harveni ja he alkoivat vähitellen huomaamaan kantoja, joista puut oli viety pois. ”Joku on kaatanut puita kirveellä.” Galvin sanoi toisille. ”Mutta eihän täällä pitänyt asua ihmisiä. Eihän?” kysyi Karam. ”Niin me luulimme.” Jared sanoi. Kannot lisääntyivät metsän yhä harventuessa. Lopulta metsä loppui ja he pysähtyivät. Sitä ei voinut olla näkemättä paikasta, jossa he seisoivat. Valtava rakennus suuren kukkulan päällä. ”Mikä tuo on?” kysyivät sotilaat lähes yhteen ääneen. ”Se näyttää temppeliltä” Jared totesi. Galvin tiesi paljon erilaisista temppeleistä, mutta hän ei ollut ikinä nähnyt mitään tällaista. Se oli todella paljon isompi kuin mitä hän oli koskaan nähnyt. Kun he lähestyivät sitä, he näkivät massiiviset kaksoisovet. Ne olivat vähintään kymmenen tavallisen pituisen miehen mittaiset ja yhtä leveät. ”Miksi täällä asuvat tai asuneet ihmiset olivat rakentaneet niin ison temppelin?” ajatteli Galvin. Vai olivatko rakentajat ihmisiä? Galvinin mieleen nousivat tarinat jättiläisistä, lohikäärmeistä ja muista taruolentoista. Hän ei suostunut kuitenkaan uskomaan niihin. Oli pakko olla jokin järkevä selitys. ”Se muistuttaa Jugendin temppeleitä” Galvin sanoi muille. Heidän kiistettyään ja ihmeteltyään Galvin jatkoi ”Katsokaa pilareita. Niissä on samanlaisia kuvioita kuin pilareissa Jugendin temppeleissä. Myös seinässä on kaiverruksia. Ne tosin ovat erilaisia, mutta huomaan samanlaisen kaavan.” Toiset alkoivat uskoa Galvinin väitteitä ja he alkoivat tutkia seinien kaiverruksia. ”Näissä ei ole mitään järkeä.” Jared sanoi. ”En erota mitään kirjoitusta tai piirrosta.” ”Tule katsomaan kauempaa.” Galvin kehotti. Jared käveli hänen luokseen ja katsoi uudelleen seinää. Hänen silmänsä suurenivat. ”Onko tuo...” hän piti tauon. ”...lohikäärme?” Galvin oli ajatellut jo samaa ja sai nyt varmistuksen arvaukselleen. Seinän piirros vastasi täydellisesti Galvinin saamaa käsitystä lohikäärmeestä. Valtava liskomainen olento, jolla oli suomut ja siivet. Kuvan lohikäärme sylki myös tulta suustaan. ”Miksi temppeliin piirrettäisiin lohikäärmeen kuvia.” Jared ihmetteli. ”Nehän ovat maailmanlopun lähettiläitä. Onko tämä temppeli Jugendin ajalta?” Galvin oli jo miettinyt vastausta vaikka hänen oli vaikea uskoa sitä. ”Ennen Jugendin aikaa. Kauan ennen sitä” hän

sanoi lopulta. "Täällä on pieni halkeama, josta pääsee sisään!" huusi Maram tutkiessaan lähempää. Miehet eivät hukanneet aikaa vaan astuivat sisään. Sisällä oli pimeää. Heidän sisäänkäynnistään tuli valoa, jonka avulla he erottivat seisovansa käytävällä. Tavallisessa temppelissä se olisi ollut suuri sali. Seinillä oli samankaltaisia kuvia kuin ulkona, mutta hämärässä kukaan heistä ei erottanut mitä ne esittivät. Galvin löysi seinästä kirjoitusta ja kysyi Jaredilta, oliko tämä nähnyt tällaisia merkkejä. "Tämä näyttää vanhalta neisgardin kieleltä." hän totesi katseltuaan kirjoitusta tovin. Jared osasi useita kieliä. Hän osasi lukea vanhaa Neisgardia sekä uutta, joka poikkesi yllättävän suuresti yli tuhat vuotta sitten käytetystä. Jared osasi myös puhua sujuvaa pohjoisen murretta eikä hänen puheestaan juuri erottanut etelän korostusta. "Siinä on joitain samoja merkkejä, mutta en osaa lukea sitä" Jared sanoi. Miehet jatkoivat matkaa syvemmälle temppeliin. He suuntasivat kohti keskusta, koska Jugendin temppeleissä suuri sali, alttarit ja joskus kirjasto sijaitsivat siellä. He saapuivat suuren oven luo, joka oli samankokoinen kuin pääsisäänkäynnin ovi. "Emme mitenkään pääse sisään" Galvin sanoi pettyneenä. "Odottakaa!" huusi Jared. Hän oli löytänyt pienen syvennyksen oven läheltä. Seinässä oli jonkinlainen uloke. Galvin ja kaksoset menivät lähemmäs ja Galvin kysyi "Onko se vipu?" "Luulen niin. Tunnistan kaksi merkkiä sen alapuolelta. Toinen tarkoittaa ihmistä ja toinen ovea tai sisäänkäyntiä." "Ihmisten sisäänkäynti?" Galvin pohti. Jared yritti vetää vipua ensin. Sitten hän ja Galvin vetivät yhdessä. Lopulta kaikki neljä roikkuivat vivussa ja se lähti hitaasti laskeutumaan. Vipu tippui yllättäen loppuun ja jostakin kuului kova jyrähdys. He katsoivat suurelle ovelle ja se lähti aukeamaan hitaasti. Oven aukeaminen aiheutti kovaa ääntä sen raahautuessa lattiaa pitkin. Miehet odottivat kunnes ovi oli kokonaan auki ja astuivat sisään. Galvin siristeli silmiään hämärässä eikä pystynyt näkemään missään seiniä. He olivat tulleet suureen saliin. Karam oli lähdössä eteenpäin, kun hän yhtäkkiä horjahti. Hänen veljensä onnistui vetää hänet turvaan. "Tässä on kuilu!" huusi Karam. Galvin asteli varovasti eteenpäin ja totesi, että siinä todellakin oli kuilu. He eivät ehtineet ihmetellä kauaa, kun he kuulivat alhaalta ääntä. Ensin se oli heikkoa, mutta se tuntui kovenevan kokoajan. He katsoivat alas ja yrittivät nähdä mistä ääni tuli. Kuuma tuulenvire puhalsi heitä päin. "Mikä se on?" Kysyi Jared pelosta jäykkänä. Galvin mietti, mikä se voisi olla. Niiden piti olla vain tarua kuten jättiläistenkin. Ne olivat vain pelottavia satuja, joilla saatiin ihmiset tottelemaan. Ääni kuulosti nyt selkeästi murinalta. Erittäin kovaääniseltä sellaiselta. Kukaan ei liikkunut tai sanonut mitään. He vain seisoivat jäykkänä ja tuijottivat alas pimeyteen. Galvin huomasi, että toisen kaksosen rakko oli pettänyt ja hänen jaloissaan oli lammikko. Hän ei nähnyt kumman, eikä välittänyt. Ääni tuli lähemmäs ja kohta he näkivät jotain nousevan kuilusta. "Meidän pitää lähteä" Galvin sanoi hiljaa, mutta kukaan muu ei kyennyt reagoimaan. Nyt Galvin näki sen pään. Se nousi heidän tasolleen ja Galvin näki ne. Isot keltaiset silmät, joissa näytti palavan tuli. Hän katsoi lohikäärmettä silmiin. "Se näkee minut" Galvin ajatteli. Sitten hetken ajan koko maailma oli tulella. Galvin ei nähnyt muuta kuin tulta ympärillään ja tunsu sietämättömän kuumuuden. Hän näki Jaredin palavan ja kuuli tämän huudon. Galvin kääntyi ympäri ja juoksi. Hän ehti nähdä kun kaksoset säntäsivät hänen peräänsä. Hän oli oven kohdalla kaksoset takanaan kun hän kuuli ja tunsu ilmavirran. Peto veti henkeä. Galvin näki syvennyksen ja juoksi lujempaa kuin oli koskaan juossut. Hänen vaatteensa syttyivät palamaan hänen päästyään suojaan ja hän hakkasi itseään hullunlailla. Kaksoset olivat liian hitaita. Galvin näki heidän huutavan tuskasta lattialla. Hän ei voisi tehdä mitään heidän hyväkseen. Tulihenkeä loppui ja Galvin odotti hetken. Sitten hän juoksi. Hän näki valoa käytävän päässä ja juoksi sitä kohden. Hän tunsu taas ilmavirran.